

zaretet. Derfra blev han atter udstreven og erklæret for tjenstdygtig, og som Folge deraf deltog han i Krigen Aaret 1871, hvor han saa sit det endelige Saar. Hvilket af disse to Tilfælde der er Aarsagen til hans Svagthed, er vel ikke saa faare let at afgøre. Manden selv er tilbøjelig til at tro, at det ikke er det Tilfælde, der har frembragt Saaret, men derimod Stødet, efter hvilket han har maattet ligge i to Maaneder, men en Ting er aldeles given, og det er, at der er ingen Menneſter, der kender Manden, der ikke betragter ham som Krigsinvalid. Naar man ser ham gaa paa Gaden i en uheldig Forfatning, og en fremmed saa vilde spørge om, hvad den Mand fejler, vil enhver, der kender ham, give det Svar: Han er saaret i Krigen, og derfor er han, som han er. Den offentlige Mening har i lang Tid betragtet ham som Krigsinvalid. Vel ved jeg som Repræsentant for Kredsen og de, der kender ham, at han har gennemgaaet en haard Sygdom, og at hans virkelige Svagthed først derefter er kommen til Udbrud; men denne Svagthed har netop sat sig i det daarlige Ben, og hvis han ikke havde haft Svagtheden forud, er der ingen Sandhynlighed for, at Sygdommen vilde have sat sig netop der. Hvorfor har den ikke sat sig i det andet Ben, men netop i det, der har været Genstand for disse to Saar? Det er muligt, at den højtærede Minister har Ret i, at de forrige Andragender ikke have været fuldstændig oplyste, jeg er tilbøjelig til at tro det. Den gamle Mand har ment selv at kunne skrive sit Andragende og har maaske ikke en Gang søgt at faa behørig Lægeattest, ellers kunde han have faaet det for længe siden. Hvad Fortiden angaar, kunne vi jo imidlertid lade den ligge. Jeg har det Haab, at naar den højtærede Finansminister faar den Lægeerklæring at se, som ligger i Udvalget — jeg synes at forstaa, at han ikke har set den endnu — vil han ogsaa være villig til at give denne gamle Krigsmand en tilbørlig Understøttelse, ikke en, som han skal sulke med, men en saadan, at han kan leve deraf.

Finansministeren (Lüttichau): Der er intet Andragende kommet ind til Finansministeriet, uagtet Betænkningen synes at antyde, at man i Finansudvalget har ment, at der samtidig var indsendt et Andragende til Finansministeriet, men nu vilde jo baade Andragendet og den ny Lægeattest komme til Ministeriet, og saa kan der jo aldeles ingen Tvivl være om, at der vil blive ydet ham saa rundelig en Hjælp, som Loven tilsteder. Det er jo de foreliggende Love, man

maa holde sig til og ikke til andre Hensyn, men Lovene pege stærkt hen paa, at tage Lægeerklæringerne under Overvejelse og til Retteſnor. Jeg tror, at det er overflødig at gentage de Tilfælde, som ere gaaede forud, og som afgjort have været af den Bestaaffenhed, at Lægerne have peget paa Gigtfeberen som rette Aarsag til Mandens Svagthed, hvorimod de ikke have kunnet finde nogen Sammenhæng mellem denne og de Bestaadigelser, han har faaet i Krigen; thi dermed er Forklaringen given af de tidligere Tilfælde. Jeg er imidlertid enig med den ærede Taler og den ærede Ordfører i at ønske, at Manden maa leve længe og kunne faa godt af den Understøttelse, som vi alle tiltænke ham og unde ham.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

1) Indstilling under Nr. 3 af Udvalget (se Tillæg B., Sp. 163—64) vedtoges enstemmig med 77 Stemmer.

2) Indstilling under Nr. 10 af Udvalget (se Tillæg B., Sp. 163—64) vedtoges enstemmig med 79 Stemmer.

Det følgende Afſnit, som fattes under Forhandling, var de Krigsministeren og Marineministeren vedkommende Indstillinger, nemlig Indstillingerne i Betænkningen under Nr. 6, 8 og 9 (se Tillæg B., Sp. 163—64) og Indstillingen uden for Betænkningen af Bluhme under Nr. 2 (se foran).

Ordføreren (Bust): De tre Andragender, som Udvalget har foreslaaet at henvise til Krigsministeren, skal jeg kortelig referere. Det første er Andragendet under Nr. 20 fra afskediget Sergent i Artilleriet C. Strandberg. Det er en meget ung Mand; han er født 1870, og altsaa kun 25—26 Aar gammel. Det oplyses i Andragendet, at han i 1894 paa Grund af Sygdom blev afskediget af Krigstjenesten, da han led af epileptiske Anfald med periodisk Sindssygdom. Det oplyses i de Bilag, der ere vedlagte Andragendet, at denne Mand har været paa Elevskolen fra 1ste Maj 1884 til 30te April 1887, blev menig i 1887, den 3dje Oktober 1887 Befalingsmandslev osv. og endte med at være Sergent, da han blev afskediget. Nu er Manden i en højt beklagelig Stilling, kan ikke paatage sig noget Arbejde og er, som sagt, sindssyg. Han har kun været i Tjenesten — naar vi regne den Tid fra